Теслярі робили мости
На Дніпрі, і Дінці, і на тихому Збручі,
І могли б мости бурю пронести,
Кленові, соснові, дубові негнучі.

Танки повзли і підвід ключі,
Артилеристи везли "катюшу",
І гули мости вдень і вночі,
Як би сказати, за милу душу.

Тесля сидить на бережку,
Курить махорку, думу гадає:
Як він звалить дубину важку
Десь на Одері а чи на Дунаю.

За троє літ, як за довгий вік,
Дорога кленова лежить за даллю.
Вчора генерал сказав: — Оце чоловік
Дивись, нагородять іще й медаллю.

А потім війна на спад потече,-
Земля зажадає літнього грому,
І він сокиру візьме на плече
І по своїх же мостах піде додому.

І нехай хто скаже, що він не воював,
З ранку до ночі не тратив сили,
Як із шістнадцяти рідних держав
По його мостах народи ходили!